

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki F. B. Y.

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. MUHAMMED BUHARİ ÇETİNKAYA - 38491 ve AV. SELÇUK KAR - Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : 1992'nin sonlarında, o zaman çok gençtik, daha 24 yaşlarında iken Türkiye'de bir algı vardı. Türkiye'nin dışında, insanların-toplulukların çektiği ızdıraplar çok fazla bilinmezdi. Bir Afganistan meselesi belki gündemdeydi. Hatta Türkiye de yaşayan çoğu insan Balkanlarda akraba topluluklarının yaşadığını bile bilmezdi. Belki size şimdi sıra dışı gelecek ama Türkiye'de Boşnak ismini Arnavut ismini duymayan o kadar çok insan vardı ki. O sıralarda televizyonlara bir görüntü düştü ve Yugoslavya'da Sırp'lar ve Hırvatlar Boşnaklara saldırıyor, akraba topluluğu olan Boşnaklar a büyük katliamlar yapıyordu. Çocuklar kesiliyor, kadınlar kirletiliyor, köyler yakılıyor, camiler yerle bir ediliyordu. Bu görüntüler gündeme düşünce Türkiye'de bir hareketlilik oluştu ve insanlar ve devlet Bosna'ya yardım etme gayreti içine girdi. Birkaç arkadaş ile birlikte Bosna ya yardım konusunda çeşitli programlar yaptık ve bu programlarda Bosna'ya yardımlar topladık. Toplanan yardımların Bosna'ya ulaştırılması gerekiyordu. O zamanlar yol bilmiyoruz dil bilmiyoruz ama insani amaçlarla topladığımız yardımları götürmek için yola çıktık. Çok zorlu bir yolculuktan sonra Bosna'da Travnik şehrine ulaştık. Bu yardımları ilgili makamlara verdik. Bölgeyi gezdiğimizde etrafta katliam izlerini gördük. Oradaki yetkililerin bizi ilk götürdüğü yer Sırp'ların eline geçmiş daha sonra da yine Boşnaklarca geri alınmış bir köyü ve parçalanmış kadın cesetleriyle karşılaşmıştık. Bu bizi çok etkiledi. O dönem oradaki yerel yetkililer Türkiye ile Bosna arasında ciddi bir koordinasyonun sağlanması gerektiğini söylediler. Çünkü değişik yerlerden yardımlar geliyor, insanlar bir şeyler yapıyor ama plansızlık gelen yardımların iyi dağıtılmasına mani olduğunu yerinde gördük. Bunun üzerine biz Ülkemize geri döndük ve Türkiye'de bir oluşum gerektiğini kendi aramızda tartıştık ve ilk defa genç bir grup olarak gönüllü olarak bu işe başladık. Bosna da bir büro kurduk ve yardım faaliyetlerine devam ettik. O günkü şartlar içinde yaptığımız en önemli ilk işimiz 113 tane yaralıyı 1993'te uçakla Türkiye'ye getirmek oldu. O zaman Sn. Tansu Çiller Başbakanı ve Bakırköy'deki hastaneyi bizim için yaralı Boşnaklara tahsis etmişti. O dönem benzeri bu tür çalışmalar devam etti. Bosna savaşı daha bitmeden Çeçenistan savaşı başladı. Biz bu sefer Çeçenistan'a çalışma gayreti içerisinde olduk. 1995'te İnsan Hak ve Hürriyetleri Vakfını kurduk. İHH'yı resmi olarak kurduğumuzda doğal afet, savaş ve yoksul bölgelerde çalışma kararı aldık. Vakıf senedimizi buna uygun hale getirdik. Şu anda geldiğimiz nokta, dünyadaki bütün savaş bölgelerindeki insanlarla ilgileniyoruz. Yaralılarla, dul kalmış insanlarla, savaş bölgesinde, cezaevinde olan, haksız yere tutuklanan insanlarla ve yakınlarıyla ilgileniyoruz. Ayrıca savaş bölgesinde doğal olarak yetim çocukların sayısını çoğaltıyor. Tüm bu bölgelerde yetimhaneler, okullar açtık. Bunun dışında yine doğal afet bölgelerinde çalıştık. Şu ana kadar bütün doğal afet bölgelerine ilk giden kuruluş olma ünvanını aldık. Bu Marmara Depreminde

böyledir, Pakistan'da böyledir, Açe'de böyledir. Marmara depreminde İHH'nın yapmış olduğu çalışmalar mağdur olanlarca gayet iyi biliniyor. Deprem olduğu gibi hemen bölgeye intikal ettik. Büyük çadırlarda eczaneler açtık, hastaneler açtık, yardım faaliyetlerini organize ettik. Türkiye nin dört bir tarafından gelen yardımların sağlıklı dağıtılmasını sağladık. Arama kurtarma çalışmalarının içerisinde bulunduk. Acil yardım ve arama ve kurtarma çalışmasında ciddi bir tecrübe sahibi olduk. Şu anda tam 120 ülkede çalışıyoruz. Buralarda sağlık ocakları, hastaneler, göz ameliyatları, su kuyuları, okullar, yetimhaneler açmak suretiyle sosyal problemlerin bir kısmını giderme gayreti içerisindeyiz. Ayrıca bu ülkelerdeki yardım kuruluşlarına destek veriyoruz onların daha tecrübeli hale gelmesini sağlıyoruz ve bu kuruluşların süreç içerisinde kendi kendine yeter hale gelmesi içinde büyük gayretlerimiz oldu. Dünyada sivil toplum kuruluşlarının yetkin hale gelmesinde bu çalışmalarımızın çok ciddi katkıları oldu. Şu anda dünyanın her tarafında bizimle çalışan 300'den fazla kuruluş var. Bu kuruluşların hepsi ülkemizi yakından tanıdılar. Türkiye'deki yardım kuruluşlarının kendileri için neler yaptıklarını biliyorlar. İleride bu kuruluşlar dünyada sivil toplum kuruluşları olarak çok daha güçlü ve etkin hale gelecektir. İHH nerelerde çalışma yapıyor? İHH İnsani Yardım Vakfı, Türkiye başta olmak üzere toplam 120 ülke ve bölgede faaliyet göstermektedir. Afrika da: Botswana, Burkina Faso, Burundi, Cezayir, Cibuti, Çad, Demokratik Kongo, Eritre, Etiyopya, Fas, Güney Afrika Cumhuriyeti, Gambiya, Gana, Gine, Kamerun, Kenya, Komor Adaları, Leshoto, Madagaskar, Malavi, Mali, Mauritius, Mısır, Moritanya, Mozambik, Nijer, Nijerya, Ogaden, Raunda, Senegal, Sierra Leone, Somali, Sudan, Svaziland, Tanzanya, Togo, Tunus, Uganda, Zambiya, Zimbabve, Ortadoğu da: Filistin, Irak, İran, Kıbrıs, Lübnan, Suriye, Ürdün, Yemen, Balkanlar da: Arnavutluk, Batı Trakya, Bosna-Hersek, Bulgaristan, Karadağ, Kosova, Macaristan, Makedonya, Preşova, Romanya, Sancak, Sırbistan, Slovenya, Voyvodina, Kafkasya da: Abhazya, Acara, Adıgey, Şapsığ, Ahıska, Azerbaycan, Çeçenistan, Dağıstan, Gürcistan, İnguşetya, Kabardey-Balkar, Karaçay-Çerkes, Kırım, Osetya, Orta Asya da: Afganistan, Altaylar, Başkırđistan, Celyabinsk, Çin, Çuvaşistan, Doğu Türkistan, Kazakistan, Kırgızistan, Moğolistan, Özbekistan, Rusya, Sibiry, Tacikistan, Tataristan, Türkmenistan, Ural, Yakutistan, Güney Asya da: Arakan, Bangladeş, Doğu Timor, Endonezya, Filipinler, Hindistan, Kamboçya, Keşmir, Moro, Myanmar, Nepal, Pakistan, Patani, Sri Lanka, Tayland, Vietnam, Güney Amerika da: Bolivya, Brezilya, Ekvador, Haiti, Kolombiya, Küba, Peru, Surinam, Şili, Venezuela, Dünya nın dört bir tarafında yardım faaliyetlerimiz devam etmektedir. Yardım çalışması yaparken de şunu önceliyoruz, unutulmuş bölgeleri daha çok önceliyor ve o bölgeleri dünya kamuoyunun dikkatini çeker hale getiriyoruz. Birçok kuruluşun gitmesini sağlıyoruz. Afrika'da 30'dan fazla ülkede aktif çalışmamız var. Buralarda açtığımız su kuyuları resmi ve sivil toplum örgütlerine örnek oluyor. BM bizden sonra su kuyuları açmaya başladı. Birçok yardım kuruluşu bizden sonra kuyusu açmaya başladı. Afganistan'ın her bölgesinde özellikle eğitime yönelik çalışmalar yapıyoruz. 500 den fazla öğrencimiz üniversiteden mezun oldu ve bunlar çeşitli kademelerde görev almış durumdadır. Hiçbir etnik yapıya bakmıyoruz; Özbek, Türkmen, Peştun... Savaş olan ve olmayan bütün bölgelerde çalışıyoruz. Yine Somali'de çalışmalarımız var. BM Somali'ye kolay yardım götüremiyor, giremiyor. Şu anda biz birkaç tane kuruluşla ortak bir çalışmayla BM'nin yardımlarını da organize eder durumdayız. Onun için bu yoksulluğun, iç çatışmaların yoğun olduğu bölgelerde çalışma yaparken bir de son dönem de Latin Amerika bölgesine açıldık ve orada da çok ciddi çalışmalar yaptık. Özellikle Küba, Peru, Bolivya bölgelerinde büyük çalışmalarımız var. Ne tür yardım faaliyetleri yapıyorsunuz? Kalıcı çalışmalara önem veriyoruz. Sağlık alanında özellikle doğal afet, savaş sırasında savaş bölgelerinde acil sağlık çalışmaları yapıyoruz. Ama onun dışında yoksulluğun yoğun olduğu bölgelerde hastanelere yönelmiş durumdayız. Mesela Filistin'de bütün bölgelerde hastanelerimiz var. Yani 48 bölgesinde de hastanemiz var. Gazze'de de hastanemiz var. Batışeria'da da benzeri

çalışmalarımız ve okullarımız var. Sağlık çalışmalarının yanında gıda yardımı ayrıca giyecek yardımı yapıyoruz. Birçok ülkede eğitim çalışmalarına önem veriyoruz. Çünkü gördüğümüz kadarıyla dünyanın en büyük problemi cehalet. Bu problemin eğitimle aşılması gerekiyor. O nedenle eğitim çalışmalarını önemsiyoruz, önceliyoruz. Savaş sırasında, doğal afet sırasında mağdur olan iki kısım var. Bunlardan bir tanesi çocuklardır. Özellikle yetim çocuklar, diğeri de kadınlardır. Bu iki konu üzerinde çalışmalarımız var. Kadınlar için eğitim ve meslek edindirme kursları açıyoruz. Birçok mülteci kampında meslek edindirme kurslarımız devam ediyor. Ayrıca çocuklar için de yetimhaneler açıyoruz. Yine dikkat ettiğimiz bir alan da savaş bölgesinde mağdur olan unutulmuş akıl hastaneleridir. Bu akıl hastanelerine Sıcak çatışma ortamlarında yardım etmeye çalışıyoruz. Filistin'e yardım çalışmalarınız ne zaman başladı? Filistin'le yardımlarımız İHH resmen kurulmadan önce başlamıştı. Kurumsal anlamda ise İHH'nin kuruluşu ile birlikte ilk günden itibaren Filistine yardım etmeye başladık. **İHH siyasi veya sosyal alanında ki düşünce yapılarının dışında yalnızca yardım amacı güden bir misyonla yardım faaliyetlerini devam ettirmektedir.** Gazze'de ambargonun başlangıcında 20 -25 kalem yiyeceğin girmesine izin verdiler. Sonra bunu 75 kaleme çıkardılar ki orada 4 bin kalem malzemeye ihtiyaç var. Her geçen gün karaborsadan tüccarlar ambargo bölgesine yüksek fiyatla mal sokmaya başladılar. Ama sokulan bu gıdalarda özellikle kalorisi azaltılması suretiyle insanların sağlıksız bir yaşama mahkûm edilmesi sağlandı. Yani bir çocuk besin değeri düşük gıda ile besleniyorsa 10-15 sene içerisinde onun kemikleri, vücudu zayıf hale geliyor. Daha sonra bedeni doğal savunma mekanizmasını kaybediyor ve en basit hastalıkta sonu ölümle bitiyor. Yine süreç içerisinde tıbbi malzemeler yetersiz hale geldi. Bu bölge devamlı olarak sorunlu ve sıkıntılı bölge Şu anda bile 6500 yataklı hasta olmasına rağmen mevcut hastanelerde 2000 tane yatak mevcut ve hastanelerde yer yok. Gazze'ye demir, çimento sokulmaz hale geldi. Çünkü demir ihtiyacını çift kullanımlı sayıyorlar. İsraililer demirin hem ihtiyaç hem de silah üretmek için kullanıldığı için yasak sayıyorlar. Halbuki BM gözetiminde hiç değilse kamu binalarının yapımı ve tamiri gerçekleştirilebilir. Ama buna bile müsaade edilmiyor. Gazze 1,5 milyon nüfusa sahip, bu nüfusun yaklaşık 500 bini Gazze'nin içinde mülteci. Batışeria'dan gelen, 48 bölgeden gelen mültecilerle ilgili olarak yaklaşık 50 yıldır BM yardım faaliyeti yürütüyor. BM geri kalan 1 milyon kişiye yönelik hiçbir çalışma yapamıyor. Çünkü BM de alınan karar sadece mültecilere yardımı öngörüyor. Oysa diğer insanlarda ihtiyaç sahibi. Biz Gazze'ye yardım götürmek için gayret ederken birdenbire İsrail Gazze'ye müdahale etmeye başladı. Bu müdahale çok şiddetli devam etti. İsrail, kendi açıklamasına göre depolarındaki silahlarının yarısını kullandı. Bizler o günlerde yardım götürme gayreti içerisindeydik, Gazze'ye de bu sorunlar sırasında giren bir kuruluş olduk ve yardımlarımızı orada dağıttık. Fakat gördüğümüz manzara gerçekten felaketti. Birçok bölgeye yardım götürdük ama bu başkaydı. Gazze 360 km² düz bir alan, o küçük alan üzerinde o kadar çok bombardıman vardı ki, kaçacak hiçbir yeriniz yok. Her tarafınızda bombalar patlıyor. Bu bombalar sebebi ile binalar yerle bir oluyordu. Binaların çoğu imkansızlık sebebi ile derme çatma yapılmıştı. Çocuklar, kadınlar, yaşlılar ölüyordu. Ambulanslar vuruluyor ve İsrail hiç durmadan bomba atıyordu. Böyle bir ortam vardı. Olaylar yatışınca ülkelerimize döndük, döndük ama o sıkıntıyı gördüğümüzden vicdanımız bizi bırakmadı ve çoğu geceleri uykusuz geçirdim. Biz rahatken diğer bir tarafta insanlar mağdur. Aklıma gelen basit bir örnek vereyim; olaylar sırasında ölen bir şahsın evini ziyaret ettik. Altı tane yetim bırakmıştı. En küçük çocuğun ızdırabı yüzünden belli oluyordu. Öğrendik ki diyaliz hastası ve tedavi olması için diyaliz makinesi yok. Geri döndüğümüzde her gün rüyalarımızda, düşüncelerimizde, sözlerimizde o çocuğun hali, ölenlerin hali, mağdur olanların hali vardı. O zaman bu ambargonun kaldırılması için insanlık adına bir şeyler yapmak gerektiğine karar verdik. Tabi İsrail şunu söyleyebilir: Filistin'den size ne? Bunun birçok sebebi var. Filistin bizim için hangi anlamlar ifade ediyor. Bunun çeşitli boyutlarını bir tarafa bırakalım ama şu bir gerçek ki bu savaş sadece İsrail ile Filistinliler arasında olan bir

savaş değil. Çünkü kitle iletişim araçları o kadar genişledi ki, İsrailin Gazze'ye yaptığı her eylem, her saldırı, orda ölen her çocuk, çocuğunu kaybeden her kadın televizyonla evlerimizin içine kadar giriyor. Çocuklar, insanlar bunları izliyor ve sadece insan denen varlıkta bulunan vicdanlar sızlıyordu. Bizde insandık ve vicdanımız bizi de yalnız bırakmıyordu. Bu sebeple yaşanan mağduriyetin bitmesi gereğine inanıyorduk. Biz bir sivil toplum kuruluşuyuz. İnsan Hak ve Hürriyetleri ve İnsani Yardım Vakfı, yani bir hakkın ihlalinde, bir hürriyetin kısıtlanmasında ve insani yardımın ihtiyacında biz orada olmak zorundayız. Bunun için karadan arabalarla bir konvoy düzenledik ve konvoyu Mısır Refah kapısından Gazze'ye götürmek istedik. Konvoy güzergâhında bir takım sıkıntılar yaşadık ama tüm dünyanın desteğiyle, halkların desteğiyle -ki aramızda Müslümanlar, Hıristiyanlar, Yahudiler, bir çok ulusal kurum ve kuruluş, çok sayıda yaşlı- Refah'tan içeri girdik. Gördük ki savaş biteli bir yıl olmuş ama bölgede değişen bir şey olmamıştı. Savaşta kullanılan fosfor silahlarından yaralanan kadınlar hala hastanede ve tedavi edilemiyordu. Bu mağduriyetleri, çaresiz insanları görünce bu ambargonun deniz yoluyla kaldırılması gerektiğine karar verdik çalışmamıza başladık. Bu çalışmaya sadece İHH olarak değil dünyanın birçok yerinden katılımcılar ile başladık 50'den fazla ülkeden insan İHH'ya başvuruda bulundu ve bir yardım ekibi kuruldu. Filistin'e özgürlük Gazze'ye özgürlük adı altında insani yardım organize etme kararı aldık. Bu kararımızı dünyaya duyurmaya çalıştık. İsrail'in Gazze'nin kara sularında uygulamış olduğu bu fiili durumun hukuki olup olmadığı ile ilgili hukukçularla görüştük. Yaptığımız araştırmaların sonucunda gördük ki İsrail burada kanunsuz bir şekilde bulunuyor. İsrail uluslararası anlaşmalara ve teamüllere aykırı olarak o bölgeye deniz yolu ile gelen gidene güvenlik gerekçesiyle kontrol ediyor. Baktık ki uluslararası hukuk bizim yanımızda, Cenevre sözleşmesiyle de bu hak bize verilmiş ve İsrail orada kanuni anlamda haksız, köşe yazarları vasıtasıyla ve çeşitli makalelerle bunu Türkiye'de ilan ettik. Daha sonra bir kampanya başlattık. Kampanyamızda Gazze'ye insani yardım götüreceğimizi belirttik ve adını "Rotamız Filistin, Yükümüz İnsani Yardım" olarak belirledik. Firmalar olumsuz yaklaştıkları için gemi kiralayamadık. Bu sebeple gemi satın almaya karar verdik. Gemilerimizin fiyatını bildirdik ve halktan yardım talebinde bulunduk. İnsanlar bu gemileri satın almamız için İHH'ya bağış yaptılar böylece içindeki malzemeleri topladık ve yola çıkmaya hazır hale geldik. Bu arada İsrail hükümetinden çeşitli tehditler de aldık. Buraya gelmeyin, sizi vuracağız, müdahale edeceğiz, tatbikat ilan edeceğiz vb. Doğrusu hiçbirimiz İsrail'in bunu yapabileceğini düşünmüyorduk. Çünkü Amerikalı bazı milletvekilleri de İsrail'in haksız olduğunu söylüyordu, BM genel sekreteri İsrail'in bunu yapmaya hakkı olmadığı ile ilgili açıklama yaptı. Avrupa Parlamentosundan bu konu da açıklamalar geldi. Bu kadar uluslararası desteğe rağmen İsrail'in çılgınlık yapacağını ve vuracağını düşünmüyorduk. Biz diyorduk ki İsrail en fazla bizim önümüzü kesebilir, biz de günlerce orada durabiliriz. Ambargoyu tekrar gündeme getirir, gerekirse geri döneriz. Veya İsrail gelir bizim pervanemizi bozar, yedekleyip gemiyi bir yere çeker bu olay da gündeme gelir, ambargo insanlar tarafından tekrar hatırlanır, uluslararası güçler devreye girer ve bu ambargonun kaldırılması için bir vesile olur. En fazla düşüneceğimiz buydu. Burada Türkiye-İsrail ilişkileri bizi biraz yanılttı. Yani, İsrail Türk vatandaşlarının içinde bulunduğu gemileri vuramaz diye düşündük. Çünkü Türkler geçmişinde Osmanlı İmparatorluğu döneminde Endülüs'ten Yahudileri katliamdan kurtarmış ve onlara yaşam hakkı vermiş bir milleti ve bu tarihi geçmiş sebebi ile bize saldırı yapamazlar diye düşündük. Hatta Rodos konsolosluğumuz II. Dünya savaşında Hitler in zulmünden kaçan Musevilere Türk vatandaşlığı verilerek kurtarılmıştı. Aslında 17 tanesi Türk vatandaşıydı ama 60'a yakın Türk vatandaşı olmayan Yahudi'yi de alıp Türkiye'ye getirdi. Bu olay sonrasında Hitler bizim konsolosluğu bombalamıştı. Tarihimizde Yahudilere karşı hep bir iyilik vardır, hiçbir zaman kötülük olmadı. Bu nedenle Yahudilerin vefalı olabileceğini düşündük, Türklerin sayısı çok olursa Yahudilerin dedelerini kurtaran insanlar olarak bu tarihi gerçekleri unutmazlar diye düşündük yola çıkmadan önce filoda yolcu olmak

için dünyanın dört bir tarafından çok sayıda başvuru oldu. O kadar çok gelmek isteyen oldu ki hem ulusal hem uluslar arası anlamda seçim yapmak zorunda kaldık. Bu seçimler neye göre yapıldı?Başvuranların öncelikle mesleklerine bakıldı. En az bir ay vakit ayırabilir mi onu tespit etmeye çalıştık. Ayrıca referanslarına baktık, toplumda tanınan, sevilen, suça karışmayan, terörün içinde olmadığı gibi desteklemeyen, insanlık vicdanını temsil edecek yapıda olan, tamamen insani amaçla yola çıkan kişileri seçmeye çalıştık. Seçtiğiniz kişilerin genel yapısı nedir? Seçilenler içinde kadınlar var, yaşlılar var, üniversitede okuyan gençler var. İçimizde doktor, avukat, sanatçı, gazeteci, işadamı var. Yani bunlar Türkiye'nin gerçeği, Türkiye'nin kendisi, tablosu. Bu kişiler bir macera için veya cehalete kapılıp bir şeyler yapabilecek insanlar değil. Hepsi evli barklı, çoluğu çocuğu olan kişiler. Yurt dışından katılan kişiler için de bu böyle. İçimizde 35 tane milletvekili vardı. Avrupa parlamentosundan milletvekilleri vardı. Alman milletvekilleri vardı. Yani olabildiğince her millettten her inançtan insan vardı. Ortalama dünya milletleri ve dünyada yer alan belli başlı düşünce ve inanç sahiplerin temsilcileri yolcu olarak yer aldı. Yolculuk nereden başladı?Filo önce İstanbul'dan yolcu edildi. Ancak gemide mürettebattan, görevli olabilecek arkadaşlardan 40 kişi bulunuyordu. Geri kalan 500'den fazla katılımcı Antalya'dan gemiye bindi. Bunun nedeni Antalya'ya kadar 2 gün daha insanları denizde bekletmemek. Çünkü denize alışık olmayanlar sıkıntı yaşayabilir diye düşündük. Antalya'da gümrüklemeler yapıldı, gemide buluna herkes ve her şey Türk resmi makamlarınca X-ray cihazı ile ince ince arandı, pasaport kontrolleri yapıldı. Aramaları kimler yaptı?Gümrük memurları yaptı bu aramaları. Gemiye bindirdiğimiz her şey X-ray cihazından geçiyor, eşyaların içi ayrı ayrı aranıyor, kişilerin pasaport kontrolleri yapıldı. Gemide olan her şey listelendi. Bu liste dünya kamuoyu ile paylaşıldı. Mavi Marmara'da ve diğer iki yük gemimiz Gazzel ve Defne Gemisinde bütün malzemelerimiz listelenmiş ve deklare edilmiştir. Bu arada İsrail sözcüleri yaptıkları açıklamalarda gemilerde olan yardımların Hamas'a götürüldüğü iddia edildi. Biz de cevaben dedik ki gazze de Hamas yönetimi var. Batıseria'da Mahmut Abbas yönetimi var. Biz Batıseria'da da çalışıyoruz, Kudüs'te de çalışıyoruz, 48 bölgesinde de çalışıyoruz. 48 bölgesinde sizin yönetiminiz var. Şimdi biz Kudüs'te 48 bölgesinde çalıştığımızda İsrailin adamı mı oluyoruz? Veya Batıseria'da çalıştığımız zaman Mahmut Abbas cımı oluyoruz veya Gazze'de çalıştığımızda Hamasçı mı oluyoruz? diye onlara medya yolu ile cevap verdik. Ayrıca bu götürdüğümüz malzemelerle hangi projeyi yapacağımızı size söyleyelim. BM'den gözlemci gelsin bizim bu demiri, bu çimentoyu, bu jeneratörleri hangi amaçla kullandığımızı gözetlesin. Böylece İsrail in elinde bizi vurmasını gerektirecek meşru hiçbir gerekçe bırakmadık. Belki İsrail'i de kızdıran bu oldu ve hangi gerekçeyi ileri sürmüşse onun karşılığını verdik. Ayrıca İsrail yaptığı açıklamalarda doğru söylemiyordu. Bu açıklamalarında "Biz zaten yardıma izin veriyoruz, İsrail Dışişleri Bakanlığı'nın sitesinde, isteyen kuruluşlar bize başvurmak suretiyle yardım götürebilir" açıklaması vardı. Ama biz tam iki sene İsrail'e yazılı olarak konsolosluğuna başvurduk. İHH olarak 100 tırlık bir yardımı karadan 700 tonluk bir yardımı da denizden götürmek istiyoruz. Sizin istediğiniz yerden, istediğiniz kapıdan Gazze'ye ulaştırmak istiyoruz. Siz bunu dışişleri bakanlığı sitesinde deklare etmişsiniz. Bize bu isteğimizle ilgili İsrail devletince hiçbir cevap verilmedi, telefonlarımıza bile çıkılmadı. Yardım götüren kuruluşlara da diyelim bir sene, iki sene, üç sene sonra izin veriyor, gümrüklemede bekletiyor ve bunun vergi borcu var diyor. Sizin götürdüğünüz yardım kadar sizden vergi istiyor. Yani yapılan yardımları fiilen engelliyor. 10 ton yardım götürüyorsanız bilmem kaç milyon dolarda bunların içeriye gitmesi için veriyorsunuz ve giden yardımların hepsini de Gazze'ye sokmuyor. Uzun bir müddet bekletiyor. Yiyecekler çürüyor, giden eşyalar giyeceklerde olsa iş görmez hale geliyor. Ve bu şekilde içeriye götürülüyor. Antalya dan gemiye dahil olanlarla yola çıktık. Bunu bütün dünyaya da deklare ettik, bütün dünya liderlerine mektup gönderdik, bütün uluslararası kuruluşlara mektup gönderdik. Yahudi, Hıristiyan, Müslüman bütün dini liderlere mektup gönderdik. Ve dedik ki, biz insani yardım

kuruluşuyuz, yola çıkıyoruz, şu kadar kuruluştan meydana geldik, şu kadar ülkeden insanımız var. İçimizde sadece Müslümanlar yok, Hıristiyanlar, Yahudiler, putperestler, ateistler, Budistler hepsi var. Bu bir vicdan hareketidir. Biz böyle yola çıktık ve İsrail'in bize saldıracağını düşünmedik. Biz gerçekten Gazze'ye doğru gidersek -İsrail normalde 20 mile kadar kendisinin kontrol ettiği alan olarak ilan etmiş, bunu tatbikatla 40 mile çıkarmış, biz 78 mildeyiz- 40 mile yaklaşırsak İsrail belki önümüzü keser veya yanlardan gelir demir çengellerle çıkmaya çalışır. Biz de elimizde ne varsa plastik tabak, sandalye onları iteriz. Green peace gibi pasif direniş sergileriz diye düşündük. Özel bir direniş planımız yoktu. Ondan sonra da adamlar kalabalık olduğumuz için denizaltıyla gelirler, geminin pervanesini bozarlar gemiyi yedekleyerek götürürler diye düşündük. En fazla düşündüğümüz buydu ve 78 milden gidiyorduk. 30/05/2010 tarihinde gece saat 22:00 de bize bir anons geldi, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordular. Bizim kaptan da, Mısır üzerinden "Gazze'ye gidiyoruz." dedi. Bundan sonra anons kesildi. O telsiz konuşmalarında güya biz mehter marşı çalmışız onlara hakaret etmişiz, küfürler etmişiz falan. Bunların hiçbiri doğru değil, Biz kaptan köşküne 2 tane ses kayıt cihazı koyduk. O kayıtlar onların elinde. O kayıtlar bütün kaptan köşkündeki konuşmaları kayıt ediyorlardı. Kendi içimizdeki konuşmaları kayıt ediyordu. Bizim telsizdeki konuşmaları kayıt ediyordu. İsrail'in elindeki telsizlerin konuşmalarını kayıt ediyordu. Biz her şeyi çok açık bir şekilde yapıyorduk ki dünya bu gerçekleri görsün istedik. Yani biz ne düşünüyoruz, açık denizdeyiz bize bir şey yapmazlar. Türkiye'yi en azından kızdırmazlar, dünyayı kızdırmazlar. 31/05/2010 tarihinde saat 00:30 civarıydı, artık ertesi gün olmuştu. Birdenbire etrafımızda Zodyak botlar görünmeye başladı. Epey bir taciz ettiler yolcular bundan dolayı paniklediler. Nasıl taciz ettiler? Gösteriler yaptılar etrafımızda, karanlıkta göremiyorsunuz. Birden çıkıyorlar, geliyorlar, tekrar kayboluyorlar. Savaş gemileri geliyor kendilerini gösteriyor sonra birden tekrar kayboluyor. Bu arada biz radarlarda görebiliyoruz bir kısmını, ama insanlar çıplak gözle bir yere kadar görebiliyor. Bu sefer insanlar paniklemeye başladı. Yani ne oluyoruz, çünkü 78 milde biz bırakın İsrail kara sularını, kanunsuz olarak kontrol ettiği sulara bile çok uzağız ve işin doğrusu biz Mısır karasularından gidiyoruz. Mısır karasularından gidip Gazze'ye dönebilsek döneceğiz dönemezsek Arış limanında yüklerimizi bırakacağız geri döneceğiz hedefimiz buydu. Bunu İsrail'de biliyor aslında. Yani bize müdahale etmesi gerekecek hiçbir şey yok. İnsanlar panikleyince biz bunu canlı yayında dünyaya duyurduk. Dünyada birçok televizyon bunu gördü. Saat 02.00'de arkadaşlar diyor ki bunlar sadece taciz ediyor, uluslararası sularda gemiye müdahale etmezler -ama biz hala gemiye müdahalenin silahlı olabileceğini düşünmüyoruz- gidin yatın dedik. Saat 04.30'da, birden bire her türlü savaş aracıyla gemiye saldırı oldu bende tam o sırada geminin arkasındayım ve onlara bakıyordum. Büyük savaş gemileri, 40 civarında zodyak bot, helikopterler, yukarıdan uçaklar uçuyor, insansız uçaklar uçuyor, denizaltılar geliyor. Büyük bir savaş filosu bize doğru geliyor. Yine bir şey yapmadık. Bunlar, herhalde yine gösteri yapacak diye düşündük. Sonra birdenbire yavaşlar ve ses bombası, sis bombası, ışık bombası, gaz bombası ve silahlarla denizden ve havadan otomatik silahlarla ateş etmeye başladılar. Nereden ateş ediliyordu? Önce zodyak botlardan daha gemiye yanaşmadan ateş edilmeye başlandı. İlk vurulanlar zaten bu atılan silahlarla vuruldu. Şimdi İsrail diyor ya, önce biz gerçek mermi kullanmadık, bizim askerlerimize saldırıldı. bu kesinlikle doğru değildir. Hepsinin görüntüleri var. Onlar önce silah atarak geldiler ve insanlar yaralandı, insanlar ağır yara aldılar ve o ağır yara alanlardan bir tanesi Uğur Süleyman idi. O ilk saldırıda İsrail tarafı plastik mermi kullandık diyorlar. Bu iddia asla doğru değildir. Kullanılan mermiler çok farklı özelliklere sahipti. Plastik mermi dedikleri mermileri yaralıların vücutlarından tıbbi müdahale yapmaksızın asker bıçağı ile işkence yaparak o mermileri İsraili askerler delil kalmasın diye çıkardılar. Çünkü o plastik mermi dedikleri şeyin farklı özellikleri var, insan öldürüyor, vücudun içinde patlıyor. Ve sonrasında yukarıdan indirmeye başladılar. Biz de bu arada arkadaşlara demiştik ki herkes kalabalık bir şekilde güvertelerde ve yukarıda olsun. Hani

bizim ilk düşüncemiz bunlar en fazla uyduyu kesebilirler, uydu antenini yıkabilirler onu koruyun. Yani hiç inceklerini, silah kullanacaklarını düşünmüyorduk. Hatta arkadaşlar ne kadar kalabalık olursak insanlara zarar vermemek için buraya müdahale etmezler diye düşündük. İsraili askerlerin öldürme niyetiyle geldiğini yolculara direk kafaya ve göğüs bölgesine ateş etmelerinden anladık, Zodyaklar önce ateş ederek geldiler. Ateş edildiğini ve insanların vurulduğunu anlayınca insanlarda ciddi bir heyecan, panik oldu. Çünkü insanların orada çocukları var, bazıları ailesiyle gelmiş, kız çocuğuyla gelmişti. bu arada askerler hiç durmadan bomba attı, hiç durmadan silah sıktı. Zodyaklar gelirken helikopterlerden yukarıdan bomba attılar. Durmadan bomba atıyorlardı. Ses bombası, sis bombası, gaz bombası, ışık bombası. Yalnız bu bombalar parçalandığı zaman döne döne insanlara çarpıyordu ve insanların birçoğu bundan dolayı yaralandı. Yani vücutlarında çok ciddi yaralar oluştu. Daha sonra helikopterlerle yukarıdan indirme yapmaya başladılar. İsrail askerleri bir helikopterden ateş ediyor diğer helikopterde olanlar gemiye iniyordu. Gemiye inen askerler yakın mesafeden direk öldürme kastı ile ateş ediyorlardı. Bazı mermiler plastik sesi çıkarıyordu ama bazı yolcular bu mermilerle öldürüldü. Çünkü atışlar çok yakın mesafede yaklaşık 1,5 metreden yapıyordu. Mesela Cevdet Kılıçlar 1,5 metreden, alnından vuruldu. Bazıları da metal sesi çıkarıyordu. Çok ilginç bir mermi kullandılar orda. Yani diyelim iki üç tane plastik mermiyse bir tanede gerçek mermi atıyorlardı. Öyle sahneler yaşandı ki insanları vuruyorlar, ondan sonra hareket kabiliyeti olmayan bu yaralılara silahla tekrar ateş ediyorlardı sonrada alıp götürülüyorlardı. Mesela Furkan öyle vuruldu. Önce alnından vuruldu. Ondan sonra çocuk yerdeyken, daha yaşıyordu göğsüne tekrar ateş ettiler ve çocuğu alıp götürdüler. 19 yaşındaki çocuğu. Daha sonra yüzünden 4 tane mermi çıktı, nereden çıktı bu? Demek ki yaralı olarak kafasına tekrar ateş edilmiş. Askerler böyle yapınca bu yolcuların bir kısmı baktılar ki insanlar ölüyor artık ölüm korkusunu bir kenara bıraktılar ve bu askerlerin elinden silahları aldılar, bombaları aldılar, bıçakları aldılar. Fakat hepsini denize attılar. Bu arada gemidekiler ile askerler arasında itiş kakış oldu. Askerlerden de yaralananlar oldu bu arada. Yaralanan askerler alt kata indirildi, tedavileri edildi. Tedavileri edilirken bu arada ölenlerin cesetleri aşağıya gelmeye başladı, yaralılar gelmeye başladı. Bir tarafta İsrail askerlerini tedavi ediyorsun bir tarafta da yaralılar ve ölümler var ve buna rağmen insanlar o yaralı askerlere hiçbir şey yapmadılar. Çünkü yaralı olanlara iyi bakılması, müdahale edilmesi gerekiyordu. Hatta koltuklarda yaralıları yatıracak yer kalmamıştı. İsrail askerleri de orada yatıyordu ve İsrail askerleri oradan kaldırılmadı. Bizim kendi yaralılarımız yerlere yatırıldı. Buna rağmen İsrail askerleri tedavi edildi. Bir müddet sonra bu askerler geri iade edildi ama iade etmeye götüren arkadaşları İsraili askerler kasten vurdular. Yani bu ölenlerin bir kısmı yaralıyken teslim olduktan sonra vurulan insanlardır. Kavga devam ederken ben beyaz gömleğimi çıkardım ve teslim olduğumuzu işaret ettim Bu durumu yolculara İbranicede dâhil üç dilde anons ettik ki İsraililerde anlasın diye. Yolculara aşağı güverteye inin dedik. Ama askerler hiç durmadan doğrudan insanlara ateş ediyorlardı. Bir müddet sonra ateş kesildi. Çoğu arkadaş teslim olduktan sonra öldürüldü. Yukarıdaki yaralılar İsraili askerler tarafından indirilirken yüzlerinde siyah poşetler vardı. Bunların yüzünü bizim görmemiz için kapatmışlardı. Bizim gördüğümüz yaralılara yaralı olduklarını bildikleri halde öldürmek için ateş etmişlerdi. Aynen Furkan'daki gibi. Çünkü Furkan onların eline geçtiğinde yaşıyordu. Sadece 2 tane kurşun isabet etmişti. Ama biz onun son cesedini adli tipta gördüğümüzde yüzünde 4 tane, göğsünde 1 tane kurşun vardı. Sonra cesetler paramparça edilmiş çünkü vücutlarında kurşunlar çıkartılarak deliller karartılmıştır. Biz teslim olduktan sonra alt kata indik. Orada ölümleri ve yaralıları gördük. Her taraf kan gölü, ayaklar kanların içerisinde. Biz dedik ki madem teslim olduk, bu arada teslim olduk ama kapılar kapalı, etraf İsrail askerleriyle dolu, yukarıdan yine silah sesleri geliyor. Teslim olun diyorlar ve bu da yetmiyor gibi pencerelerden devamlı o kırmızı lazer ışığını üzerimize tutuyorlardı. Bunun üzerine dedik ki bu yaralıları geri verelim. Saat 9'a geliyordu yaralıları vermeye çalışıyoruz yaralıları

almıyorlar aksine bize bağıryorlardı. İçimizde yaralı var diyoruz bağıryorlar. En sonunda yaralıları verdik ve sonradan öğrendiğimize göre yaralıları biz nazikçe incitmeden veriyoruz. Bizden aldıktan sonra yaralıları dövmeğe başlıyormuş. Bunların hepsini yaralılar anlattı. O yaralıları dövüyorlar, o yaralıları çıkartıyorlar ve uyuşturmada yaralının vücudunu yarıyorlar, orada elleriyle sıktıkları kurşunları arıyorlar. Bıçakla yaralıyorlar hissetmesin diye vücudun başka yerine acı veriyorlardı. Yaralıları hep bu şekilde işkence ettiler ve ondan sonra bizi saatlerce beklettiler. En son ellerimizi bağladılar tek tek güverteye çıkardılar. Çıkarken de birçok arkadaşı dövdüler. Bizi 2. güverteye götürdüler. Bizim güvertemiz güneş almadığı için çok soğuktu, etraf tamamen suydü ve sonra fark ettik ki bütün kanları yıkamışlar yani kendi katliamlarını örtmeye çalışmışlar. Diz üstü oturduk. Elimize çok sıkı kelepçe taktılar. Yani sonuna kadar kelepçeyi sıkıyorlardı. 5 saate yakın devamlı helikopter üstümüzde döndü. Sonradan fark ettik ki helikopter o yaralıların seslerini susturmak için üzerimizde durmuşlar. 5 saat buzdolabı işkencesi çektik. Öyle bir hale geldik ki ölmek yaşamaktan iyidir diye düşünmeye başladık. O kadar kendimden geçtim soğuktan. Tam 5 saat böyle işkence yaptılar. Sonra gemi yavaş yavaş hareket etti. Tuvalet gitmek isteyene izin vermiyorlardı. Ayağa kalkıp biriyle konuşsan öyle bir bağıryorlar ki zannedersiniz ki orada birileri birinin canını alıyor. Çok çirkin bir sesle bağıryorlar. Onu öğrenmişler, psikolojik bir işkence. Herkese bağırma metotları var. Kadının sesi ayrı, erkeğin sesi ayrı ve orada da Türkçe bilenler vardı. Bizim uydu yayınlarımızı kestikten sonra internet üzerinden yayınıımız devam etti. Saat 07.00'ye kadar, bazı yerlerde 09.00'a kadar devam etmiş. Devam ettiğini fark ettikleri an salonda olanlardan kimseyi alıp öldüremediler. Yoksa yaralıları teslim olduktan sonra öldürdükleri gibi o salonda olanlardan da istediklerini alıp götürebilirlerdi. Yani o canlı yayın birçok arkadaşın aslında kurtuluşuna vesile oldu. Sonra gemi karaya yanaştı. Bizi gemiden aldılar, pasaportumuza baktılar, rızam dışında videoya kaydedip resmimi çektiler parmak izimi aldılar. Yine rızam dışında sağlık kontrolü yaptılar. Bazı evraklara imza attırmak istediler ama ben atmadım. Yani adamlar her safhada işkence yapıyorlardı. Mesela diyelim sizi götürüyor 5 basamak sonra sağa dönüyor. Siz diyorsunuz ki herhalde sağa döneceğim oradan çıkacağım. Getiriyor bir köşeye dur diyor, ellerini tekrar bağıryorlardı. İşkence olsun diye anlamsız bir şekilde orada bazen yarım saat, bazen 1 saat, bazen 1,5 saat bekletiyorlardı. Sonra öbür köşeye alıyor 5 basamak iniyorsun orada aynı şekilde bekletiyorlardı. Yani toplamda 20 metreyi 3-4 saatte çıkıyor ve her safhada ayaktasın ve her safhada birileri geliyor sana hakaret ediyor, her safha da kollarımdaki kelepçeyi iyice sıkıyorlardı. Bir noktadan sonra benim kolumu açtılar. Benim kim olduğumu öğrendikleri yer gemiden inip pasaportlarımızı istedikleri an. Yani çadırlara götürdüler, masalar vardı, o masalara herkes geçiyordu. Pasaportların alındığı ve sorguladıkları yer, bir şeyler imzalatmaya çalışıyorlardı. Fotoğrafını çekiyorlar. İşte o sırada B. Y. olduğumu öğrendiler. Onlardan davacı olmayacağımıza dair imzalar attırmaya çalıştılar. Yani İsrail'e kaçak olarak girdiniz şeklinde bize imza attırmak istiyorlar. Biz de diyoruz ki biz İsrail'e gelmedik, biz Gazze'ye gidiyorduk. Siz bizi zorla aldınız ve buraya getirdiniz. Devamlı kavgalarımız böyleydi, aynı şeyi bütün arkadaşlar söylüyordu. Yan masalar da vardı, yan masalarda da bunu duyuyorduk. Suçlulara hani fotoğraf çekilir ya bir numara verilip o numaralarla fotoğraflarımızı çekiyorlardı. 11 saate yakın normal insani ihtiyaçlarınızı giderecek imkanlar vermediler çoğumuza. Devamlı böyle bir işkenceye de tabii tuttular. Hatta çok ilginç bazı arkadaşlar gördük ki artık oldukları yerde ihtiyaçlarını gidermeye çalışırken artık son anda tamam gidin diyorlar ama tabii sonra onlardan öğrendim ön tarafta 3 kişi varsa 4 kişi sıra bekliyor. 2dk sonra geliyor süre bitti geri gelin deniyor. Böylece her safhada belirsizlik ve işkence gördük. Sonra bizi cezaevi aracına bindirdiler. Bu araçlarla cezaevine gittik. Araç çok soğuktu gidinceye kadar orada donduk. Bizleri koğuşlara aldılar. 4 kişilik koğuşlarda kaldık, herkesi ayrı ayrı. Tabii bu arada kimsenin kimseden haberi yok. Kim sağ kaldı, kim öldü. Bu arada bize 16 kişi öldü diye haber geldi. Bu 16 kişi kim diye düşünüyoruz? O da ayrı bir psikolojik baskı oldu bizim için. İsrail

askerlerinin üzerinden gemide 16 kişilik isim listesi çıktı. 1. sırada benim ismim var. 2. sırada vakfımızdan A. E. D. 3.sırada R. S.'ın ismi vardı. Bu listenin ölüm listesi olduğuna inanıyoruz biz. Çünkü R. S.'a benzer bizim Siirtli İbrahim Ağabey öldürüldüğünde ibranice bilenler R. S.'ı öldürdük diye askerler konuşular. R.S.'i öldürdük diye sevinç çığlıkları atıldı. R. S. o listede vardı. Öldürülenlerin biride bana benziyordu. İsrail askerinin üzerinde çıkıyor 16 kişilik isim ve fotoğrafların bulunduğu liste. Yani böyle bir psikolojiyi düşünebiliyor musunuz? Açık denizde 16 kişinin isim ve fotoğrafıyla beraber. Türk vatandaşlarının, 35 tane milletvekillerinin olduğu 50'ye yakın ülkeden insanın olduğu gemilere İsrail komandoları, yüzleri kapalı, ellerinde bombalar, 40 tane zodyak bot, denizaltı, helikopterlerle saldırıyor ve liste var. Çünkü herkesin kafasına ve göğsüne ateş ettiler. Cezaevine ulaştıktan sonra biraz uyudum. Sonra beni sorgu odasına götürdüler. Ben sorgulanırken Türk büyükelçiliğinden G. Hanım gelmiş. G. Hanım tam 6 saate yakın oralarda beklemiş. Beni görüştürmemişler. Halbuki böyle bir hakları yok. Normalde bizim en azından bir telefon açma hakkımız var, avukat isteme hakkımız var hiçbir hakkı bize vermediler. Doğrusu ben kendilerine de şunu söyledim. Ben burada istesem konuşmam ama o kadar haklıyım ki bu konuda konuşacağım bende sizi sorgulayacağım diye çok uzun konuşmalar yaptık. Bir heyet gidiyordu, başka heyet geliyordu, bir heyet gidiyordu başka bir heyet geliyordu. Toplamda buraya gelene kadar o giden gelen heyetlerle beraber zannediyorum 9 kere sorgudan geçtim.Ne sordular?Aslında kendi suçlarının farkındaydılar, bize güçlü bir sorgulama yapmadılar, yapamadılar. Çünkü onlar herhangi bir şey dediğinde biz, siz açık denizde bize saldırdınız diyorduk. Siz haksızsınız. “İsrail’e neden geldiniz?” sorusuna “Biz İsrail’e gelmedik.” diyorduk. Buralarda sertleşiyorduk, onun dışında İHH’yı çok sordular. İHH nedir. İHH’daki yöneticileri sordular. Tabi biz internet sitesinde olan veya onların tespit ettiği her şeyi söyledik. Çünkü dünyaya açık olan her şeyi söyledik. Hatta bir arkadaşı bize sordular, ki biliyorlardı, Ankara’dan H. S. diye bir arkadaş. Fotoğrafını çekmişler, bu kim diye, yani bizim doğru söyleyip söylemediğimizi tespit etmek için. Halbuki onun kim olduğunu pasaport kontrolünden falan biliyorlar. H. S. dedim. “Ankaradan mı?” “Ankaradan” dedim. Yani sonuçta siz masum insanlara öldürmek amacı ile saldırdınız. İnsanların, çocukları, kadınları vardı, gözleri önünde insanlar ölüyordu. O silah biraz sonra o adamı da öldürecek. Böyle konuşmalar geçti aramızda. Tabi biri gidiyor başka biri geliyor, aynı şeyleri soruyor. Bu arada durmadan su içtik. İçtikçe daha çok hararet artıyor su bizi daha da susatıyordu, sonradan fark ettik. Su içiyorduk, susuyorduk sonra tekrar içiyorduk. Zamanla halüsinasyonlar da görmeye başladık. Yani bir soğuk yere alıyorlar bizi gözümüzün önüne sıcak çorbalar, sıcak çaylar geliyor. Bunu daha önce hapishanelerde kalmış, gözetim altında kalmış insanlar bizi uyarmıştı. Biz onu unuttuk. Yani bir şey yemeyin, içmeyin, mümkün olduğu kadar az yiyin, az için. Çok ihtiyacınız varsa ki şu ana kadar 10 binden fazla dava açılmış bu konuyla ilgili hiçbir kanıt bulunamadığı için İsrail’e bir şey yapılamamış. Ne kullanılıyorsa ya geçici süre sizi etkiliyor ya da etkileri uzun vadede çıkıyor. Ama bu konularla ilgili de yaptığımız araştırmalarda uzun vadede gözetim altında kalanların, hapishanede kalanların zamanla kanser olduğunu başka hastalıklara yakalandığını uzman bir doktor açıklamıştı. Bu gelenlerin en az birkaç yıl takip edilmesi gerekiyor. Çünkü tespit edilemez diyorlar. Yani bu İsrail’in kullandığı ilaçlar varsa hemen tespit edilemez. Çok uzun süreli takiplerden sonra bunların etkileri ortaya çıkar. Bir ara genç askerler geldi ve biz arkadaşlarla avluda oturuyorduk. Birdenbire hepsi bana bakıp B. , B. , B. demeye başladı. Gelen genç, asker, sivil, böyle diyordu. Kendilerine göre hafızalarına bizi kaydediyorlar ve psikolojik olarak baskı yapmaya çalışıyorlardı. Bundan sonra bizi tekrar sorguya aldılar tekrar sorguya aldılar. Hep aynı şeyler. Her giden heyette aynı şeyi soruyor, her gelende aynı şeyi soruyor. Karşılıklı bağıştığımız çok rahat konuştuğumuz da oldu. Fakat en son şunu dediler, artık çıkıyorsunuz, havaalanına gidiyorsunuz. Orada ilginç bir şey yaşadık. Havaalanına giderken bütün listelere göre isim çağırılıyor. Her bölmeye gidiyorsunuz çıkarken kapılar kapanıyor. Bir ara bölme oluyor, oradan isim okunuyor sen

çıkıyorsun. Tek tek alıyorlar, tek tek öbür tarafa geçiyorsun. Sonra baktık benim kâğıdım ayrıldı. Başka bir arkadaşın kâğıdı da ayrıldı. Herkes tek tek geçti. Biz iki kişi kalınca kapıları kapatmaya çalıştılar. Biraz önce yüzüme bakıp “B. , B.” diyen kişiler birden bana doğru geldiler. Otobüse binen diğer arkadaşlar bunların bana doğru geldiğini, bize saldıracağını anlayınca onlarda otobüsten dışarı çıktılar. Bu arada kargaşa oldu Oradaki İsrail polisi veya askeri artık kimse otobüstekilerin bu tavrından korktular, birden kapıyı tekrar açtılar. Yani niyetleri bir şekilde beni dövmektir. Hiçbir şey yapamıyoruz en azından elimizdeki bu kişiyi dövelim şeklinde bir niyetleri vardı. Sonra havaalanına götürürken çok uzun süre beklettiler. Bu arada, sokaklarda arkamıza takılan arabadaki insanlar el kol hareketleri yaptılar. Çok çirkin bir şekilde. Mesela otobüslerde kadınlar var yanlarında adamlar öyle el kol hareketi yapıyordu ki bunlarda hiç ahlak yok diyorsun. Yani insan o kadınların yanında o şekilde el kol hareketleri yapabilir mi? Yapıyorlardı ama. Öyle bir propogando yapmışlar ki, sanki biz haksızımız gibi halkı bize karşı doldurmuşlar. İlkokul çocuklarını getiriyorlar, bizi gösteriyorlar. Ondan sonra öğrendik ki “Bakın düşmanlarımıza ne yaptık” demek içinmiş. 7-8 yaşındaki çocuklara bizi göstererek bizlere karşı düşman yapıyorlar. Birlikte hareket ettiğimiz Musevileri İsraili askerler çok dövdü. Yani Musevi olup da İsrail’in bu haksızlığına karşı koymak için gemiye binen insanları çok dövdüler. Yunanlıları çok dövdüler. Kollarını, bacaklarını kırdılar. Kırık olan yerlerinden tutup sürüklediler. İnsanları perişan ettiler. Yani işkenceyi sistematik yapıyorlar ve her şeyi belirsiz kılarak insanın psikolojisini bozmaya çalışıyorlardı. Sonra havaalanına geldik. Verilen sular Türk malı olan Saka suyu Hamidiye suyu idi. O anda suları Türk suyu diye içmeye başladık. Sonra anladık ki bize güven telkin etmek içinmiş. O sular da bir şey vardı. Çünkü hareketlerimiz yavaşladı. Uyuşmaya başladık. Sonra bizi götürüp havaalanında bir yere oturttular. Biraz sonra gelip beni tekrar çağırdılar. Ben “artık gelmeye gerek yok” dedim. Yani yorulduğum artık. Hem bekletilmekten hem de sorgudan yorulduğum. İzmir’de yaşayan bir Türk Musevisiydi. Bizi aldılar ve ondan sonra dediler ki “Bu polis soruşturması, seninle görüşmemiz lazım, gelmek zorundasın.” O an gitmeseydim arkadaşlar müdahale edecek ve büyük bir kavga çıkacak ve kavgadan sonra bizim arkadaşların kolları bacakları kırılacaktı. Çünkü 10 kişiyse kendini savunuyorsun. Birdenbire onlar 40, 50, 100 kişi oluyorlar. Nereden çıktıkları belli olmuyor ve öyle acımasız saldırıyorlar ki... Yere yatırıyorlar, kollarını alıp arkadan büküyorlar, parmaklarını alıp yukarı kadar büküyorlar. Birçok arkadaşın kolları, bacakları ezildi, kırıldı. O nedenle gittim. Karşıma geçtiler kamerayı açtılar. Bu arada ben yine daha önce içtiğimiz sulardan dolayı (Hamidiye ve Saka) yine bir şey hissettim. Yine su içmeye başladık, bunlar başladılar bu gemide provokasyoncular vardı, aslında sizin sorunuz değildi, İHH’nın sorunu değildi falan demeye. Sonra birbirimize bağıştık ve en sonunda ben parmağımı gösterip “Sizin yaptığınız artık yeter.” dedim. Bu sefer bana Musevi Türk tercüme ediyordu. “Bu kadar cesur olmanın sebebi gideceğini bildiğin için” dedi. Ben gideceğimi anladım, tekrar beni geri gönderecekler diye düşünüyordum. Epey bir tartıştık, bağıştık. Ondan sonra oturduk. Başka birileri geldi, Türkiye’deki yaşantılarından bahseden insanlar. Bu arada dışarıdan öyle bir ses geldi ki, Yunanlıları dövüyorlarmış. Fakat öyle bir bağırıtı ki sanki insanların kolları bacakları kopartılıyor. Bizim arkadaşlar müdahale etmiş. Bir türlü kalkıp müdahale edemiyorum, öyle bir haldeyim. Sonra 3 saate yakın orada kaldım. Sonra çıkacağım dedim. O zaman bir şey demediler. Çıkmadan evvel rızam dışında bana dil altından DNA testi yaptılar ki bu test yolculardan iki kişiye yapılmış halbuki bana bu testin mecbur olduğunu söylemişlerdi. Sonrasında iki avucumun her yerinden iz aldılar. Biz Gazzeye yola çıkmadan bir hafta kadar evvel vakfımız çalışanlarından İ. Ş.’ye İsrail’deki tutukluluğu sırasında benim aracımın markası rengi, plakası ve muhtelif özellikleri sorulmuş. Bazı yolculara da biz Türkiye’de çok insan öldürdük size de aynısını yapacağız demişler. Bunlardan dolayı tarafıma yönelik bir süikast endişesi taşımaktayım ve bu sebepten dolayı savcılığımızın gerekli önlemleri almasını talep ederim. Polis sorgusundan çıktım tekrar gittim, 5 dakika geçmedi. Tekrar bir heyet geldi.

“B. Bey, buyurun sizinle tekrar görüşeceğiz”. Ben de artık gülerek gittim, bu arada bir arkadaş dedi ki “Abi dikkat et, abi askerler hazırlandı seni dövcekler”. Ben de kendi kendime, “askerler bana saldırırlarsa sonuçta dayak yiyeceğiz de, en azından karşılık veririz hesabı yapıyordum. “Milletvekilleri var aşağıda ama aşağıya inene kadar kendine dikkat et” dedi. Ben bunların beni alıp o asker koridoru içerisinde hakaret edeceklerini, yumruk atacaklarını düşündüm ve ben onlara birkaç bir şey yapacağım, aşağı inene kadar sabredeyim psikolojisiyle giderken bir baktım G. S., bizim Y. B., Ü. S., M. Y. ve F. Ü. bir yerde oturuyor ama yüzleri çok kötü. Onlarla selamlaştım, güldüm. Meğer benden önce oradaki odaya yolcuları sorgu için alıyorlarmış. Bunlar yolcuları sorguya alan adamlarla beni görünce eyvah demişler. B.’ye birşey yapacaklar... Beni odaya aldılar. Karanlık tarafına götürdüler. Yukarıda tamamen elektrik telleri vardı, işkence odasındaki gibi bir sandalyeye oturtular. Sandalye duvara dönüktü ve çekip gittiler. Ama etrafta daha önce bana ters bakan sivillere benzer tipler vardı. Bana saldıracaklar diye düşündüm. Onlara karşılık versem çok dayak yiyeceğim, karşılık vermesem az dayak yerim ama vicdan azabı çekerim. O sırada bunları düşünürken en son içtiğim şey sebebiyle bir uyku bastırdı. Soğuk bir hava vermeye başladılar. Hani arabada da bazen gece uyursun ya, şoförlük yaparken kendini tutamazsın, aynen o hale geldim. Bir taraftan da sabretmem lazım, uyumamam lazım diyorum. Aradan 45 dakika kadar geçti, getirip bir su daha koydular. O suyu içmedim. Ama hiç ses yoktu, sadece etrafımda ters ters bakıyorlardı. Epey bir vakit geçti, sanırım 2 saati aştı. Hep böyle psikolojik bir baskı. Karanlık odaya bir geliyorlar, bakıyorlar ve gidiyorlar. Hiç konuşma yok, dışarıda da kapıda duran arkadaşlara “aşağı inin” demişler onlar da “hayır” demiş. G. S. “Benim ağabeyim, kardeşim içeride, onun için gitmeyeceğim.” demiş. Dışarıda da baya bir telaş var. Ondan sonra milletvekili arkadaşlara haber vermişler. 2 saati aşkın burada durdum, bir baktım çok üst düzey yetkililer geldi, kadın ve erkek nazik davranmaya çalıştılar. “Çok yanlış yaptınız, bu yaptığınız işkence, bunu unutmayacağım.” dedim. Sonra özür dilediler. Bunu hep yapıyorlardı, önce insanın psikolojisini yıkmaya çalışıyorlar, sonra özür diliyorlar. Türkiye’den sordular, başbakanla ilgili sordular. “Sizin hukukunuz ne? Niye size bu kadar sahip çıkıyor?” diye soru sordular. Ben onlara bu benim ülkem ve bana sahip çıkıyor dedim. Ama siz Türkiye ile İsrailin arasını bozdunuz dedim. Onlar bana bunun nasıl düzeltileceği konusunda fikrimi sordular. Sizin atacağınız adımlara bağlı dedim. Bu adımlar, “1- Bütün yolculardan ve ülkelerinden özür dileyeceksiniz, 2- Tazminat ödeyeceksiniz, 3- Ambargoyu mutlaka kaldıracaksınız, 4- İsraili demokratik bir ülke haline getireceksiniz ve insan hakları örgütlerine açacaksınız.” dedim. Yoksa bu iş, Türkiye İsrail ilişkileri resmiyette, düzelmiş gibi görünse bile halkı kaybettiniz, dedim. Sonra beni uçağa götürdüler.

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D edi.Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı. 29/07/2010

Bu arada müşteki beyanında ölüm tehdidi altında bulunduğunu bu nedenle korunmayı talep ettiği anlaşıldığından müştekiye koruma olayının idari nitelikte olup Vali ve Kaymakamlıklara müracaat edilmesi gerektiği koruma talebinin Adli herhangi bir niteliğe sahip olmadığı belirtildi. Müşteki beyanında bu durumu anladım. Koruma talebi ile ilgili olarak en kısa sürece ilgili idari mercilere başvuracağım , dedi.